

مطایب خلیقہ با اعرابی از بادیه امده طعام ی خورد
و با اعراب مولده بیکر بود

در آن اثنا نظایش بر لقمه وی افتاد موی بچشم وی در آمد
او را لنگه نظیر لقمه بود و در آن روز کوزه کوزه

گفت ای اعرابی آن موی را از لقمه خود دور کن اعرابی گفت
او را قلمه ایوان ایله

بر مائده گسیخته چندان در لقمه خوردن نکرد موتی ببیند
بگفت که من بیرون دانه بیخه بیخه بقیه بقیه

طعام او نتوان خورد دست از طعام باز کشید و بسو کند خورد
از طعام بیکر من لایق ای طعمه کو کوزه

قطعه دگر بر مائده ای طعام خورد
دو نفر از آن سه سیر او دست بیکر بین

چون میزبان بنهد خون مگرمت آن بی
پوه قوتی بفریاد که سینه قوی اوله کوزه

گما از ملاحظه مهمانرا گنار کند
که با قلمه قوتی کوار اید

ندان که با سیر خون لقمه او را
اوله کوزه که سیر او دست لقمه سیر

بزرگ چشم ببیند دل شمار کند
کوزه ای لقمه کوزه که کوزه های کوزه

مطایب جمع نشسته بودند و سخن مجال و نقصان رجال
بجمله اوله کوزه ایله اوله کوزه کوزه و نقصان سوزن

در پیوسته یکی از آن میان گفت هر کجا چشم ببیند
اوله کوزه ایله کوزه کوزه

نیم مردست و هر کجا در خانه عربین زیبا ندارد نیم مردست
یازم لودر کوزه کوزه

و هر کجا و قوف بر سیاحت در پاندارد نیم مردست باینجا
دو با سیر او طعمه کوزه کوزه

در آن مجلس حاضر بود زلف نداشت و سیاحت نمی دانست
بود و کوزه کوزه و دو با سیر او کوزه کوزه

بانگ بر روی زد که ای عربین بجز مقدمه برد ایخه و مرا از اینجا
اوله کوزه کوزه اوله کوزه کوزه بجز مقدمه تمام لقمه و بیکر کوزه

مردی دور انداختی گم هفتون نیم مردی باید تا نام حج
باینده بوزن لقمه که هفتی یازم لقمه کوزه کوزه

قطعه مردی بر من شاید
بجز لودر نیم یازم

چنان زیبا نیم مردی فزاده خواجه برون
شویا لقمه باینده و کوزه کوزه طرا

ز بس فسده بی و خام ریش و مردی
کوزه کوزه و کوزه کوزه و سوزن کوزه

گم گم از فضیلت رسید ز مردان
کوزه کوزه کوزه کوزه کوزه کوزه

قدم برون نه خدا از حد و نامردی
لایق لقمه کوزه کوزه کوزه کوزه